

per a tots. Des de l'Ajuntament d'Alpicat i en particular de la Regidoria de Medi Am-

bient agraïm la vostra col·laboració i ens posem al vostre servei.

*Robert Queral Roure
Regidor de Medi-Ambient i Agricultura de l'Ajuntament d'Alpicat.*

Perquè pagem tant? Estem farts!

Fa dues setmanes, quan vaig anar de viatge de final de carrera, em vaig quedar bocabadat d'aquella illa: Tenerife. Bocabadat per moltes coses, però hi ha una que, deu n'hi do!

M'estic referint a la política fiscal que tenen, on el Cabildo Canari (Govern de Canàries) rep una sèrie de privilegis en sentit econòmic. No tenen la famosa I.V.A. (Impost sobre el valor afegit), tenen totes les autopistes lliures de peatge!...

Perquè ells sí i nosaltres NO? Els ciutadans de Catalunya som el 16% de la població i amb els nostres impostos contribuïm al 23% dels ingressos de l'estat. En canvi en els darrers 20 anys hem rebut una inversió per part dels pressupostos de l'estat del 8'5%. El total de la inversió pública realitzada pel conjunt de les administracions (Estat, Generalitat, Ajuntaments...) no supera el 13% del conjunt estatal. El valor del capital públic existent a Catalunya és d'un 10% en carreteres, el 10'1% en hospitals i el 13'4% en escoles. Catalunya té el rècord europeu de peatges per quilòmetre quadrat!

El 72% dels peatges de l'estat es paguen a Catalunya. Es

a dir de cada 100 pessetes que es paguen a Espanya 72 són de butxaques catalanes! Només disposem del 4'3% de les autopistes gratuïtes de tot l'estat.

La manca d'inversió pública comporta unes infraestructures sobresaturades, cosa que fa que el 26% dels accidents de transit de l'estat es produ-

eixin a les nostres carreteres. El País valencià i les illes Balears que en conjunt representen un 11'6 de la població de l'estat i un 12'6 del PIB, només reben un 10% de la inversió pública i pateixen també el mateix problema dels peatges.

Els Països Catalans som la zona de l'estat més discriminada en inversió pública. És al·lucinant! No se que hi fem encara a Espanya! Ens tenen com la gallina dels ous d'or: Pagar i callar!

La gent d'aquest país ja està farta de pagar i callar. Amb

els 4.000.000 de pessetes que cada família catalana aporta a Espanya sense retorn en 5 anys es podrien fer moltes coses amb el Concert Econòmic (Recaptar els nostres impostos a l'igual que ho fan al País Basc i Navarra). Un total de més de 2 bilions de pessetes.

Però fins ara la política del Sr. Pujol ha estat: Pagar i Callar! I com és tot això? És ben fàcil d'entendre.

ACESA és l'empresa que gestiona totes les autopistes de l'estat i Jordi Pujol i Soley va formar part del Consell d'Administració d'ACESA des de l'any 1967 fins l'any 1976. El Director actual és Josep Manuel Basañez important dirigent de CiU (Conseller de la Generalitat del 1987 al 1989).

Que les ambicions personals no juguin contra les butxaques de totes i tots els catalans!

Jordi Serès i Adillón.

Alpicat. Un poble que preserva el medi ambient

Jo he tingut la sort de poder assistir i visitar totes les Fires Ecojardí d'Alpicat que s'han celebrat durant els darrers 3 anys.

Dic que he tingut la sort, perquè recordo encara ara les primeres reunions que vàrem tenir amb l'amic Antoni Roure, l'alcalde a qui des d'aquesta tribuna que se m'ofereix, vull retre-li un homenatge. Un homenatge merescut i guanyat a pols que en aquesta propera edició veurà el seu 4t. certamen.

Veure néixer una Fira sempre és interessant i enriquidor, perquè al llarg del temps pots anar avaluant l'evolució que s'ha produït i, en aquest cas, una excepcional millora en la seva qualitat.

També sóc conscient de l'esforç i de la voluntat i el temps que moltes persones anònimes han dedicat a aquest certamen firal.

Com deia, recordava les converses que vàrem mantenir per definir quina podria ser la funció de la Fira. Quina podria ser l'atracció i l'atractiu de la Fira, i quina podria ser la participació del Departament de Medi Ambient.

Recordo que les idees eren

Col·labora amb el nou Pinetell

clares, la intenció era ferma. Alpicat havia de ser el centre i el punt d'atracció de les seves rodalies, de la jardineria i de la seva possible relació

amb l'ecologia i el medi ambient.

No es pretenien grans infraestructures ni grans esdeveniments, l'única pretensió era donar als conciutadans un instrument per conèixer molt més la natura, per estimar-la més, per cuidar-la, tot respectant el nostre entorn.

Volien els organitzadors d'aleshores, i els actuals ho segueixen volent, possibilitar una sèrie d'accions, de mitjans i de coneixements que facilitessin al gran públic fer compatible i estretir més els llaços entre la jardineria i l'ecologia.

Crec certament que aquells objectius i aquelles pretensi-

ons s'han aconseguit amb escreix.

S'ha aconseguit ser una referència en la comarca i fora d'ella pel que fa a "l'ECOJAR-DÍ".

També avui l'actual alcalde Pau Cabré i en Ramon Mateu ànimes del certament, esmercen hores i suors per ga-

rantir l'èxit en el proper certamen.

Segur que sortirà be, que s'augmentarà el nombre de visitants, el nombre de vendes, el nombre de persones que, en definitiva, coneixeran Alpicat pel seu nom.

Aquesta és una bona manera de fer poble, de fer-lo créixer i de fer comarca. A això us animo, a què seguïu en aquesta línia de promoció i prosperitat del vostre municipi.

Moltes felicitats per l' Ecojardí' 99.

*Josep Maria Pelegri i Aixut.
Director General de Qualitat
Ambiental.*

Independència i economia

Hi havia una vegada un Estat de 6 milions de persones que tenia un àrea de 40.000 quilòmetres quadrats. Aquest país tenia com a veïns dues grans potències europees tradicionalment colonialistes, les llengües de les quals amenaçaven constanment l'existència de la llengua local. La població autòctona, per tant, es veia obligada a parlar dues (o més) llengües. La renda per càpita d'aquest país era francament elevada; una de les més altes del món. Tot un èxit econòmic.

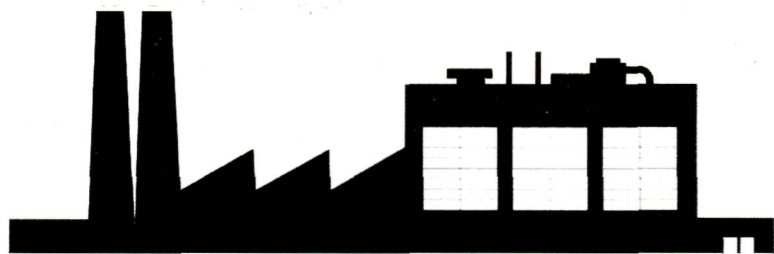
Ficció o realitat?. Quan es parla de la independència de Catalunya, la primera pregunta que els no economistes em fan a mi (que sóc economista) és si Catalunya seria viable com a nació independent, la descripció que he fet al paràgraf anterior seria pura ficció ja que no podria pas existir. Curiosament, però, el país que he descrit és absolutament factible ja que és un país que existeix i és "independent": es tracta de Suïssa.

Suïssa té uns 6 milions d'habitants i uns 40.000 quilòmetres quadrats, és també un país envoltat per dues potències (Alemanya i França) i la gent ha deixat de parlar l'idioma, el suís-alemny (diferent de l'alemany) en favor del francès i l'alemany (a més de l'italià,...)

Així comença un interessantíssim article d'en Xavier Sala

i Martin (professor d'economia a la Columbia University i a la Pompeu Fabra), "la viabilitat econòmica de la independència de Catalunya", on també fa aquesta reflexió si és viable Suïssa perquè no Catalunya, si té totes les característiques suïsses i a més té sortida al mar.

En Xavier Sala analitza i dona arguments de la viabilitat de la independència catalana basant-se en una sèrie de raonaments que ara exposaré. El primer argument que més

s'utilitza per menystenir la independència és:

"Catalunya és massa petita per a poder ser un país independent".

Argument totalment fals, no hi ha relació de mesures i economia sinó pregunteu-ho als xinesos, russos i als indús perquè són tan pobres (perquè no preguntem als belgues, holandesos i suïssos perquè són tan rics).

El segon argument en contra és que "un país no pot prosperar sense recursos naturals com ara terra, gas o petroli i Catalunya no els té".

Més erroni encara. El Japó o els anomenats "tigres miraculosos" de l'Àsia oriental trenquen la norma. Encara es pot dir més coses. Hi ha arguments econòmics que porten a la conclusió que tenir recursos naturals pot ser nociu a llarg termini, això s'anomena "malaltia holandesa" i es resumeix en què quan un país té molts recursos naturals, dedica una gran quantitat de recursos a desenvolupar aquest sector i tendeix a oblidar els altres, especialment els tecnològics i innovadors, que són els que a llarg termini generen i garanteixen el

creixement.

Al no educar a la població no adoptar tecnologies modernes acaben sent més pobres. Només cal veure Mèxic i Venezuela. Hi ha, lògicament, exemples que sí segueixen la regla com per exemple Sudàfrica i Botswana on or i diamants sí els fan realment rics. Així conclourem que tenir únicament bons recursos naturals no sigui bo, tampoc direm que sigui necessàriament dolent.

Com aconseguir-los?. de la manera més normal, potenciar el comerç internacional i

no a través de la submissió política. Pertànyer a un país petit, fa que així sigui també favorable perquè l'obliga a incentivar els agents econòmics per a competir millor ja que l'alternativa proteccionista no és factible. Mirem els *astilleros* espanyols. Un estat català mai no hauria tingut aquest problema: Catalunya és i serà un país obert al comerç.

El tercer argument "no n'hi ha prou de competir amb París, Londres, Nova York o Hong-Kong, sinó que ara també voleu competir amb Madrid?".

Les empreses catalanes avui ja competeixen amb les de la resta d'Espanya, siguem o no la unitat política mateixa. La competència inter-regional és tant o més gran que la internacional.

Amb qui competeixen els hotels catalans de la Costa Brava?. Amb hotels italians, marroquins i grecs, però també amb els de la costa sud d'Espanya.

Un altre argument és que "marxar d'Espanya seria suïcida ja que Espanya és el nostre mercat més gran". Sí és cert, però també ho és que compren els nostres productes per la relació preu-qualitat (per exemple el cava,...). El mercat de Mèxic són els Estats Units, el de Taiwan és la Xina i això vol dir que hagin de ser la mateixa unitat política?

"Si Europa tracta de ser una unitat política per què dissoldre-la. Parlar de separatisme al final del segle XX és antiquat".

L'any 1946 hi havia 74 països al món, el 1995 n'hi havia 192. La tendència per tant no és la reducció de països, ans al contrari.

Un darrer argument que es fa i el més temut: "per a obtenir la independència cal una guerra i això és més costós que qualsevol benefici econòmic".

La independència és indesitjable si el preu a pagar és una

guerra. Abans s'aconseguia, o bé per mitjà d'una guerra o un matrimoni monàrquic. El pacte reial ja podem veure que no s'utilitza amb aquesta finalitat, la guerra però sí s'utilitza encara malauradament. La història de les darreries del s. XX ens ha donat força exemples de països com Txèquia, Eslovàquia, Estònia...

El progrés s'aconsegueix a base d'una població creativa i emprenedora, amb un govern obert que incentivi el comerç interior i exterior. La història recent ens mostra que la independència de Catalunya és cada vegada més viable.

Sense patriotismes ni nacionalismes romàntics la viabilitat econòmica d'un estat català és totalment fiable i seria en molta part més eficaç que no pas ho és ara.

Ramon Mateu i Roure.

*Col·labora
amb el
Nou
Pinetell.*

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES, Num. 12

CAL RAFEL

*Desitja a tot el poble d'Alpicat molta sort
i bona Fira Ecojardi*

Passeig de Ronda, 122 - Tel. 973 22 17 22 - Lleida